

Motivated

SİZE İLHAM VERECEK BİR DERGİ!...

FIRTINANIN İÇİNDE

Fırtınanın ortasında
huzur bulabilirsiniz

DAHA DEĞİL!
Bir Çay Fincanının
Başından Geçenler

OMZUMDAKİ EL
Gerçek miydi?

**ÜZÜNTÜYLE
TESELLİ
BULMAK**
Teselli verin

Özel Sayı

Daha Değil!

Bir Çay Fincanının
Denemeleri.....3

Omzumdaki El

Gerçek miydi?.....4

Fırtınanın İçinde

Fırtınanın ortasında
huzur bulabilirsiniz.....6

Başarının Sırları

'Daha mutlu bir yaşamın
anahtarları'.....8

Dokumacı

Bir Şiir.....9

Üzüntüyle Teselli Bulmak

Teselli verici olun.....10

Şu Anda

Bir Şiir.....11

Dikkate Değer Sözler

Teselli Bulmak Elinizde.....12

Lütfen bizle irtibat kurunuz:

F.E.S.
MBE 101 Spring Giz Plaza No. 9
Maslak 80670, İstanbul

Email:
motivated@oasiscreations.net

Web Sitemizi Ziyaret Edin:
www.oasiscreations.net

Özel Sayı
© 2002 Motivated
All Rights Reserved

baş yazı

Bu, tek oğlunun ölümüyle kedere boğulan bir kadının hikayesidir. Üzüntüsü karşı konulamaz hale gelir ve kadın hiçbir şeyle teselli bulamaz. Sonunda kadın yaşlı bir bilgeden tavsiye almaya gider. Bilge ona "Bana hardal tohumu getirirsen sana oğlunu geri vereceğim" der. "Ancak bu tohumlar daha önce içinde hiç üzüntü yaşamamış bir evden gelmeli." Kadın şevkle araştırmaya başlar. Her seferinde, gittiği evde bir üzüntünün yaşanmış olduğunu öğrenir - sevilen birinin ölümü veya bir başka büyük talihsizlik. "Kederim ne kadar bencilceymiş" der kadın, "herkes üzüntü yaşar."

Bugünlerde haber seyrederken ya da gazete okurken, dünyada olup biten deprem, yangın, sel, savaş, yaygın hastalık, uçak ve tren kazaları ve bunlar gibi daha birçok dehşet verici acılarla ve zorluklarla karşılaşmamak çok zor. Teselli edilme ihtiyacı hiç bu kadar çok olmamıştı.

Herkes zaman zaman rahatlatılmaya ihtiyaç duyar. Gelecek ne denli kasvetli görünürse görünsün, herkesin daha iyi yarınlar için umut olduğuna dair temin edilmeye ihtiyacı vardır. Sabreder ve bizi düşünen birileri olduğuna inanırsak, huzur buluruz.

Dileriz Motivated'in bu sayısı size teselli verir ve çevrenizde ihtiyacı olan insanlara ulaşmanıza yardımcı olur. En önemlisi, Tanrı'nın sizi önemseydiğinin teminatı olmasını dileriz.

Motivated Dergisi
Başyazarı

Hep bir çay fincanı değildim. Hayatımın bir döneminde sadece bir kil parçasıydım. Sonra ustam beni alıp hafifçe vurmaya, kalıplayıp şekillendirmeye başladı. Bu çok ıstırap vericiydi. Durması için ustama yalvardım, ama o sadece gülümsedi ve “Daha değil!” dedi.

Sonra beni bir çığırın üstüne koyup döndürdü. Midem o kadar bulanmıştı ki dayanamayacağımı sandım, ama nihayet beni oradan indirdi. Tam daha iyi olacağımı düşünürken ustam beni bir fırına soktu. Beni neden yakmak istediğini bir türlü anlayamadım; ona bağurdım ve beni çıkarması

Artık dayanamıyordum. Benim için her şey sona ermişti. Pes etmeye karar verdim. Bu sırada kapak açıldı ve ustam “şimdi!” dedi.

Beni eline alıp dinlenmem için bir rafa bıraktı. Daha sonra elinde bir aynayla gelip aynaya bakmamı söyledi. Kendime baktığımda gözlerime inanmadım. “Aman Tanrım, ne kadar güzel bir fincan bu böyle” dedim.

Ustam açıklamaya koyuldu: “Bilmeni isterim ki sana vururken ve kalıplarken canının acıdığını farkındaydım. Çığırın başını döndürüp mideni bulandırdığın da farkındaydım. Ama eğer seni kendi haline bırakmış olsaydım kuruyup sonsuza kadar bir kil yumrusu olarak kalacaktın. Kişiliğin olmayacaktı.

“Seni ilk soktuğum fırın çok sıcaktı, biliyorum, ama sokmamış olsaydım ufalanırdın.

“Biliyorum firçalanıp boyanmaktan çok rahatsız oldun, ama bunları yapmamış olsaydım renksiz kalırdın.

“Ve elbette ikinci fırının senin için ne denli zor olduğunu da biliyorum.

Ama seni oraya sokmasaydım basınca dayanıklı olmazdın. Kuvvetin hemen biterdi ve fazla hayatta kalmazdın.

“Yani gördüğün gibi, sen bütün bunların çok zor olduğunu düşünürken ben seni kolluyordum. Senin neye dönüşeceğini de başından beri biliyordum. Sana ilk dokunduğum günden itibaren aklımda tamamlanmış bir eser vardı.

—Anonim

Daha Değil!

için yalvardım. Fırının kapağındaki camdan bulanık görüyordum, o sadece gülümsedi, başını iki yana salladı ve “Daha değil!” dedi.

Nihayet geldi ve beni dışarı çıkardı. Kendi kendime “Bu kesinlikle daha iyi” dedim. Sonra birden ustam beni alıp zımparalamaya ve fırçalamaya başladı. Sonra da bir boya fırçasıyla beni baştan aşağıya boyadı. Koku öyle güçlüydü ki bayılacağımı sandım. Ona durması için yalvardım ama o gülümsemeye devam etti ve “Daha değil!” dedi.

Sonra beni bir başka fırına yerleştirdi. Bu seferki öncekinin iki katı kadar sıcaktı. Boğulacağımı biliyordum. Yalvardım, rica ettim, ağladım, ama o hala gülümsüyordu ve “Daha değil!” dedi.

Hiç umut kalmadığını hissetmeye başlamıştım. Hayatta kalamayacaktım.

Bir

Çay Fincanının

Başından geçenler

Omzumdaki El

**Ve sonra omzumda
bir elin beni
pencereye doğru
çeken emin ve
sıkı kavrayışını
hissettim.**

By Jerry Bond uyarlaması

1974 yılının Mart ayında, bir gece geç saatlerde uzaklardan gelen bağırışma ve feryatlarla uyandım. Önce ev içi bir tartışma olduğunu düşündüm, ama seslerdeki çaresizlikten daha ciddi bir şeyler olabileceğini anladım. Kalkıp pencereyi açtım. Ağır ve keskin duman kokusu girdi içeri. Panik içinde tiz bir ses gecenin serin havasını delerek bağırdı: “Yardım edin! Yardım edin! Küçük kızım içerde!”

Dehşet içinde giyindim, bir el feneri aldım ve birkaç bina ötedeki Medlin Caddesi’nden gelen feryatlara doğru koştum. Green ailesinin evi alevler içindeydi. Tek katlı tuğla evin camlarından simsiyah duman çıkıyordu. Komşulardan ve polisten oluşan küçük bir kalabalık toplanmıştı. İtfaiye ise henüz gelmemişti.

Yanıp sönen turuncu-siyah pırıltılar içinde, birkaç adamın Bay Green’i evin arkasındaki küçük pencereden çekip çıkarmaya çalışmalarını dehşetle izledim. Sonra da öndeki çimenlikte Bayan Green ve ona sarılmış üç çocuğunu gördüm. Bayan Green panik içindeydi.

“Theresa!” diye bağırdı. “Theresa’m hala içerde!”

Bir şeyler yapmalıyım, diye düşündüm. Yardım etmeliyim! Hareket etmeye çalıştım, yapamadım. Etrafımı saran karmaşa, panik ve korkudan donup kalmıştım. Büyük bir kıvılcım yağmuru karanlık gökyüzünü aydınlatırken evin bir bölümü çöktü. Bayan Green’in tekrar bağırdığını duydum.

“Tanrım,” diye yakardım, bana yardım et!”

Eve doğru koştum ve en yakın pencereden içeri daldım. İçeriye girdiğim anda göz gözü görmez oldu. Kalbim hızla çarpıyordu. Her şey simsiyahtı ve her yerden duman çıkıyordu.

Yolumu el yordamı ile bularak odanın ortasına kadar geldim. Sonra, birdenbire, durdum. İçimden bir ses - güçlü ve tuhaf bir his- bana yanlıs odada olduğumu söylüyordu. “Burası değil” der gibiydi. “Kızı burada bulamazsın.” His öyle kuvvetliydi ki silkinip atamadım. Ve sonra omzumda bir elin beni pencereye doğru çeken emin ve sıkı kavrayışını hissettim.

Bu kişinin güvenliği için “Çabuk çık buradan!” diye bağırdım. Onu takip etmek için arkamı döndüm ama orada kimseler yoktu. Odada sadece ben vardım, yalnızdım ve titriyordum.

Suluk soluğa pencereye yöneldim ve içinden geçerek yere indim. Başımı kaldırdığımda Bayan Green’in çıldırmış gibi bakan gözlerini gördüm. Biraz cesaret alabilmek için benim gözlerimi arıyordu çaresizce. Heyecanla bir başka pencereyi işaret etti.

“Orada,” diye fısıldadı kısık sesiyle. “Oraya gir.”

Pencere yerden birkaç metre yüksekteydi. Birileri bana omuz verdi. Kendimi içeriye doğru çektim ve içeriye yere düştüm. Bu oda da karanlık ve duman doluydu. Gözlerim yanıyordu. Bir adım ötesini bile göremiyordum.

“Tanrım,” diye yakardım tekrar, bana yardım et!”

Daha sonra olan şey beni bir an hayrete düşürdü. İlk olarak, sanki duama verilen bir cevap gibi kendime ve buranın gerçekten doğru yer olduğuna ve Theresa’yı bulacağıma dair güvenim arttı. Sonra hayretler içinde beni diğer odadan dışarı çıkaran gücü omzumda tekrar hissettim. Ancak bu sefer daha kuvvetliydi ve sanki beni yere doğru itiyordu. Neler olduğunu anlayamasam da direnmedim. İçgüdüsel olarak onun kontrolü almasına izin verdim. Varlığı rahatlatıcı ve

güven vericiydi. İyi bir şey olduğunu biliyordum.

Kendimi serbest bıraktım ve gücün beni yere itmesine izin verdim. Duvarı takip ederek, kollarımı iyice açıp tutunarak emeklemeye başladım. Bir yatağa vardım ve üzerindeki dağınıklığın içini araştırmaya koyuldum.

“Hayır!” der gibiydi bir ses. “Aşağıda kal!” Emekleme pozisyonuma geri döndüm. Yatakta hiçbir şey bulamamıştım. “Merak etme,” diye fisıldadı ses. “Neredeyse geldin. Endişelenme.”

Yatağın ayakucunda, yere panik içinde biri tarafından atılmış izlenimi veren sandalyeler, döşek ve yorganlar vardı. Bu karmakarışık labirentin içine uzanarak aradığım şeyi buldum - bir kol, bir bacak, anlatması zor- ama Theresa’yı bulduğumu biliyordum. Kız, küçük zayıf, kahverengi saçlı bir bohça gibi ortaya çıkana kadar çekmeye devam ettim.

“Theresa?” diye fisıldadım.

Güçlkle duyabildiğim titrek bir nefes alma sesi hayatta olduğunu teyit ediyordu. Onu omzuma alıp pencereye doğru koştum.

Dışarıdaki kalabalık ben Theresa’yı yavaşça yere bırakıp suni teneffüs yaparken sessizce bakakaldı. Kızın kurumdan siyahlaşmış küçücük yüzü ifadesizdi. Polis arabalarının mavi ışıkları karanlıkta yanıp sönüyordu. Minik ağzına nefesimi verirken hayatta kalabilmesi için dua ettim. Siren sesleri ve kırmızı flaşörler itfaiye arabalarının gelişini haber veriyordu. Suni teneffüse ve dua etmeye devam ettim. İtfaiyeci şefinin megafondan emirler yağdıran sesini dinledim ve sonra ön kapının kırıldığını duydum. Oksijenle temas edip harlanan yangın, her yanı kavurarak infilak etti.

Theresa gözlerini kırıştırdı. Artık kendi kendine nefes alıyordu. Ambulans gelene kadar onu kucağımda tuttum.

“Onu tam zamanında dışarı çıkarmışsınız,” dedi hemşire çocuğu kollarımdan alırken. “Yanıkları var ama iyileşecek.”

Ambulans uzaklaşana kadar bekledim sonra da eve döndüm.

Yaşadıklarım beni öyle çok sarsmış, korkulu çılgınlıkların yankıları canımı öyle çok sıkımişti ki uyuyamadım. Her şeyden çok beni küçük kıza götüren esrarengiz varlık sinirimi bozuyordu. Tanrıya her zaman inanmış, duanın gücüne her zaman güvenmiştim, ama bu tip bir müdahale korku vericiydi. Bu fikri kavramak çok zordu, ama kafamdan da atamıyordum. Bütün gece bunu düşünerek uyuyamadım.

Sabah saat 7’de ceketimi ve ayakkabılarımı giyip yangın mahalline tekrar gittim. Siyah, kömürleşmiş bir tuğla yığımına dönen evden hala duman çıkıyordu. Yanmış mobilyaların iskeletleri ön bahçeye saçılmıştı. Polis müfettişi ve birkaç polis memuru oradaydılar. Müfettiş bana orada ne yaptığımı sordu, söyledim. Oturma odasındaki kanepenin üstünde yanarken bırakılan bir sigaranın yangına sebep olmuş olabileceğini anlattı.

Theresa’yı bulduğum odaya gittim. Burası da evin geri kalanı gibi kömürleşmiş ve dumandan kararmıştı. Duvarlar yoğun ısıdan kabarmıştı. Köşede erimiş bir tenis raketinden geriye kalanlar vardı.

Yanmış odanın içine yavaşça göz gezdirdim. Derken duvarda bir şey dikkatimi çekti. Theresa’yı bulduğum noktanın hemen üstünde güzel yazılarla yazılmış, düzgünce asılmış, ve tuhaftır, yangından hiç zarar görmemiş bir tabela vardı. Çerçeve kurumdan kararmıştı, ama üzerindeki değişmez, dinginlik ve güven veren sözler - Tanrı sizi hiçbir zaman terk etmeyecek ve hiçbir zaman bırakmayacaktır - okunur durumda ve tertemizdi.

Orada ne kadar durdum, bu sözlere gözlerime inanamayarak ne kadar zaman baktım hiç hatırlamıyorum. Ama oradan ayrılırken O’na yeni bulduğum bir anlayış ve inançla derin şükranlarımı sunduğumu iyi anımsıyorum. ●

Fırtınanın İçin

“O benimle!”

Savaş, felaketler ve karmaşa sarınca etrafımızı, her yanda yıkım varsa eğer, çekilen acı dayanılmaz gelebilir. Gelecek kaygısı boğucu olabilir, ümitsizlik bizi ele geçirmekle tehdit edebilir. Dünya üzerimize yıkılıyor gibi görüldüğünde, herşey kayıpken ve gelecekte emin değilken bile huzur bulmak mümkündür bir fırtınanın ortasında. Phyllis Martin diyor ki:

Fırtına bulutları ve şiddetli rüzgarlar aniden ilkokulun üzerinde belirmişti. Radyoda hortum ikazı yapılıyordu. Çocukları evlerine yollamak çok tehlikeli olacaktı. Bunun yerine bodrum katına götürüldüler ve orada korkuyla birbirlerine sarıldılar.

Biz öğretmenler de endişeliydik. Gerginliği azaltmak için müdür hep beraber şarkı söylemeyi önerdi. Ama sesler zayıf ve isteksiz çıkıyordu. Çocuklar birbiri ardına ağlamaya başladı. Onları sakinleştirmek imkansızdı.

Derken zor durumlarda bile çok inançlı görünen bir öğretmen, kendine en yakın oturan çocuğa fısıldadı, “Birşey unutmuyor musun Lara? Fırtınadan daha büyük bir güç bizi ondan koruyacak. Kendine ‘Tanrı şimdi benimle’ de. Sonra da bu sözleri yanındaki arkadaşına söyle.”

Bu düşünce bir çocuktan diğerine aktarıldıkça gruba huzur geldi. Dışarıdaki rüzgarın biraz önceki şiddetiyle estiğini duyabiliyordum, ama bu artık önemli değildi. İçerde korku azalmış, gözyaşları kaybolmuştu.

Biraz sonra radyodan durum normale döndü sinyali gelince öğrenciler ve personel her zamankinin tersine itişip kakışmadan sessizce sınıflarına döndüler.

Yıllar boyu beni sakinleştiren bu sözleri hatırladım. Stresli ve sorunlu zamanlarımda, korku ve gerilimimden kurtulmak için bu sözleri tekrarladım, “O şimdi benimle.”

Yıllar boyu beni sakinleştiren bu sözleri hatırladım. Stresli ve sorunlu zamanlarımda, korku ve gerilimimden kurtulmak için bu sözleri tekrarladım, “O şimdi benimle.”

de...

Sanatçılardan huzuru konu etmeleri istenen bir resim yarışmasıyla ilgili başka bir hikaye vardır. Yarışmacıların çoğu sessiz sakın dağ manzaraları - mutlak sükunet - resmederek katıldılar.

Elbette bu da bir çeşit huzur. Ama en zor duyulabilecek huzuru gösteren resim ödülü kazanmıştı. Bu resim kükreyen, çağlayan, köpüren bir şelaleyi gösteriyordu, akıntının üzerine doğru uzanmış bir ağaç dalındaki yuvada da, gürültülü nehre aldırmaksızın huzur içinde şarkı söyleyen küçük bir kuş oturuyordu.

Yıllar önce, deniz ulaşımı hava ulaşımından daha yaygınken bir transatlantik yolcu gemisi fırtınaya yakalandı. İki gün boyunca rüzgar hiddetle esti. Yolcular çok korkuyorlardı. En sonunda endişeli bir yolcu pilotu görebileceği bir yere tırmandı. Diğer yolcuların yanına döndüğünde iyi haberler getirmişti. “İyi durumdayız!” dedi. “Gemi limana varacak. Pilotu gördüm, gülümsüyordu.”

Tanrı yaşamlarımızı yönlendirir ve her fırtınada bizi kollar. Bizi kollamakla kalmaz, ihtiyacımız olduğunda yardım etmeleri için meleklerini yollar.

İrlandalı kaşif Sir Ernest Henry Shackleton (1874-1922) kendisi ve yanındaki Worsley ve Crean adlı iki adamın, sıfırın oldukça altındaki sıcaklıklarda korkunç şanssızlıklara karşı savaşını, Güney Georgia adasının aşılması neredeyse imkansız dağlarını ve buzullarını aşarak Güney Kutbu keşif seferinde kaybolan diğer arkadaşlarına nasıl yardım aradıklarını anlatıyor.

Şöyle yazıyor Shackleton:

“O günleri hatırlıyorum da, hiç şüphem yok ki Tanrı bizi yönlendirdi... Güney Georgia'nın isimsiz dağları ve buzulları üstündeki otuz altı saatlik uzun ve harap edici yürüyüş sırasında sık sık sanki üç değil dört kişiymişiz hissine kapıldım. Yanımdaki arkadaşlarıma bu konuda hiçbir şey söylemedim, ama daha sonradan Worsley bana ‘Patron, yürürken yanımızda başka biri varmış gibi tuhaf bir his duydum’ dedi. Crean da aynı şeyi düşündüğünü itiraf etti. İnsan gözle görülür elle tutulur olmayan şeyleri tarif etmeye çalışırken ‘kelimelerin eksikliği, konuşmanın sertliğini ve işlenmemişliğini’ daha iyi anlıyor. Bizim seyahat kayıtlarımız, kalplerimize bu kadar yakın bir öznenin adını anmadan tamam sayılmazdı.”

Dünyada işler kötüye gittikçe göksel varlıkların yardımına daha da çok ihtiyaç duyacağız - Tanrı da bize onları daha sık gönderecek. Tanrı, sizi sevdiğini ve kolladığını bilmenizi ister. Bize melekleriyle yol göstermesi bunu sergileme yollarından sadece biridir. O her zaman sizinle ve fırtına ortasında bile size huzur vermek ister. ●

Daha Mutlu Bir Yaşamın Anahtarları

Hayatta gerçek başarı, ancak hayatınızı manevi yönden zenginleştirirseniz mümkündür. Geçtiğimiz 84 yıl içinde hayatımı daha dolu dolu, daha derin ve daha mutlu yaşamama yardımcı olan şu basit manevi prensipleri saptayıp benimsedim:

Başarısızlık, ancak onu kabullenirsen acıdır. Yapmaya yeltendiğiniz bir şeyi başaramadığınızı kabul etmek ile kendinizi tamamen başarısız addetmek arasında büyük fark vardır. Yenilgiyi başarı yolunda bir basamak olarak kullanın.

Hayatta hata yapmak kaçınılmazdır. 1879'da ampulü icat ederken, Thomas Edison, 1000 defadan fazla deneyip yanıldı. Bir defasında biri ona cesaretinin kırılıp kırılmadığını ve pes etmeyi düşünüp düşünmediğini sordu. Edison şöyle cevap verdi: "Bunlar yolunun üstündeki basamaklardı. Her denemede nasıl bir ampul yapılamayacağını anlamakta başarılı oldum. Öğrenmeye her zaman hazırım, hatalarımdan bile." Eğitimci Booker T. Washington (1856-1915), özgürlüğüne kavuşmuş bir köleydi. Yoksulluk içinde hayata başladı ve dokuz yaşından itibaren ailesine destek olabilmek için çalıştı. Ancak Washington içinde bulunduğu zor duruma içerleyip kendini kurban olarak görmek yerine durumunu düzeltmek için çabaladı. İlk önce eğitim alabilmek için okulda hademe oldu. Daha sonra ABD'deki ilk Afrikalı-Amerikan üniversitelerinden biri olan Hampton Enstitüsü'nde öğretmenliğe başladı. Bunu Alabama'daki Tuskegee Enstitüsü'nü kurması ve oraya müdür olması izledi. Washington hayat boyu şu

prensibi benimsedi: "Hiç kimsenin beni kendinden nefret ettirerek ruhumu küçük düşürmesine izin vermeyeceğim."

Başarı ve başarısızlık arasındaki fark azmetmektir. Tarihteki önemli insanların her biri ayakta kalacak güce ve cesarete sahipti. Azmetmek, engellerin veya cesaret kırıcı olayların karşısında inançlı kalabilmektir. Amaçlarına ve hayallerine ulaşmanın en iyi yolu inatla vazgeçmemektir ve bunun yerini hiçbir şey tutamaz.

Duygusal yaraları en iyi ve en çabuk gülmek iyileştirir. Gülmenin fizyolojik yararları vardır: kaslar gevşer, nefes almanız derinleşir ve kandaki oksijen miktarı artar. Elbette gülmenin çok zor olduğu ciddi durumlar vardır, ama genellikle gülmek gerginliği azaltır ve rahatlatır. Gülmek bedene de, ruha da iyi gelir. Editör ve yazar Norman Cousins hastanedeki odasında komedi videoları seyredip gülerek kanseri yenmişti.

Sahip olduğunuz her ne varsa, kullanmazsanız kaybedersiniz. Bu vecizeyi genelde fiziksel kuvvet ve esneklikten bahsederken kullanırız, ama akıl ve ruh için de eşit derecede geçerlidir. Yaşınız kaç olursa olsun düşünmeye ve yaratmaya devam etmelisiniz.

Güneş ışığının fazlası çölleşme sebebidir. Hayatımızda çeşitlilik ve birbirine zıt duygular olmasaydı, hayatlarımızı ve kendimizi geliştiremezdik. Sorunlar hep var olacaktır. Anahtar, her sorunun bir çözümü olduğunun farkına varmaktır.

-- Sir John Templeton, hayırsever ve John Templeton Vakfı kurucusu

Dokumacı

Hayatın görüntüsü kasvetli mi?

Sen bozma neşeni,

Çünkü bütün şık desenlerde

Koyu iplikler olması gerekli.

Onlardır parlak renkleri daha parlak,
Kırmızıyı ve sarıyı daha berrak gösteren,

Bizim bakış açımızdır

Baktığımız şeyi güzelleştiren.

Öyle yakınındayız ki desenin

Zorlaşıyor görebilmek

Kalanını her gün dokumamanın

Bitmesi için gereken.

Ve ne zaman sorunlar

Gri iplikleri çıkarsa

Senin ve benim hayat çizelgemize

Tanrı'ya güvenelim

Çünkü O bir dokumacı gibi

Yaratıcısıdır bütün desenin.

-- Anonim

ÜZÜNTÜYLE TESELLİ BULMAK

Evlenmek üzere olan kimsesiz bir kız vardı. Çok güzeldi ve yetimhanedeki en becerikli kızlardan biriydi. Bir gün ellerinde yaralar çıkmaya başladı ve kızın cüzam olduğu anlaşıldı. Yetimhaneden alınıp cüzam hastanesine yollandı. Erkek kardeşinin

eşliğinde o korkunç yere girerken beyaz uzun elbiseler içindeydi. İçerideki kadınlar kirli görünüşlüydü, yüzlerinde keder ve umutsuzluk vardı. Genç kız onları görür görmez başını erkek kardeşinin omzuna gömüp ağlamaya başladı. "Tanrım, ben de onlar gibi mi olacağım?" Öyle ıstırap çekiyordu ki etrafındakiler kendine zarar vereceğinden korktular.

Şunu hiçbir zaman unutmamalıyız ki sorunların en iyi yanı, onlar sayesinde sınıanıp Tanrı'dan teselli bulurken, başkalarına teselli vermeyi öğrenmemizdir. Aşağıdaki hikayelerin de ispatladığı gibi, aslında bizim başkalarına ulaşip onları teselliye çalışmamız, Tanrı'nın bizi zor zamanlarda teselli etmek için kullandığı yoldur.

Tanrı bizi rahat olmamız için değil, biz de başkalarını teselli edelim diye teselli eder.

Cüzam hastanesi yetkilileri kıza acıyarak, bu zavallı kadınlara yardım etmesini teklif ettiler. Genç kız için bir umut ışığı görüldü ve kız neler yapabileceğini fark etti. Bir okul kurdu, kadınlara şarkı söylemeyi ve okuma yazmayı öğretti. Org çalışıyordu genç kız, bir org alındı ona. Yavaş yavaş değişim başladı. Evler temiz ve derli topluydu, kadınlar elbiselerini yıkayıp saçlarını tarar oldular, ve bir zamanlar iğrenç bir halde olan bu yer değişti.

Kendi problemlerinizi unutun. Bir anlık da olsa, size yakın olan hüznle teselli bulun. İşte o anda, kendi benliğinizden sıyrılıp, cennet kuşlarının söylediği şarkılarla, kalbiniz neşeye dolacaktır.

edemeyecek kadar soğuktan kaskatı kesilmişlerdi. Dik bir uçurumun kenarına geldiler ve kenardan kayıp düşmüş bir adamın bir kaya çıkıntısının üstünde yarı ölü bir halde yattığını gördüler. Dağcı, arkadaşına yaralıyı daha güvenli bir yere taşımalarını önerdi. Yol arkadaşı, önce kendi başlarının çaresine bakmaları gerektiğini söyleyerek yardım etmeyi reddetti. Arkadaşını ölmek üzere olan yaralıyla arkada bırakarak yoluna devam etti.

Dağcı büyük zorluklarla yaralıyı yukarı taşımayı ve sırtına almayı başardı. Bu çok ağır yükü yoluna devam etmeye çalıştı. Çok geçmeden yol arkadaşının bedeniyle karşılaştı. Yol arkadaşı donarak ölmüştü. Dağcı yoluna devam etti. Yaralı yavaş yavaş kendine gelmeye başladı. Bedeninin, kurtarıcısının bedenine sürtünmesi onu ısıtmıştı. Aynı zamanda dağcı da bu şekilde ısınmıştı. Sonunda iki adam bir köye vardılar ve kurtuldular.

“Yüküm çok ağır Tanrım,” dedim titreyerek

“Taşıyamayacağım daha fazla,” diye ekledim gözyaşı dökerek

Sonra birden yaralı birinin feryadını duydum.

Onu aradım, seve seve yardıma koyuldum.

Sonra ağır yükümü düşündüm, artık yoktu!

Kasvet ve şüpheler yoktu, sevginin ışığı parlıyordu.

Arkadaşının ölümü üzerine komşusunun evine giden küçük kızın oradan dönüşteki hikayesi

“Neden gittin oraya?” diye sordu babası.

“Annesini teselliye,” diyerek yanıtladı küçük kız.

“Ne yapabilirsin ki onu teselli etmek için?” diye sürdürdü baba.

“Kucağına oturup onunla ağladım,” dedi küçük kız cevap olarak. ●

Arada Su

Bana yardım ediyor şimdi - şu anda,
Göremiyor duyamıyor olabilirim.
Belki uzak bir arkadaş vasıtasıyla,
Belki bir yabancı hemen yanımda,
Belki söylenmiş bir söz,
Yazılı bir kelime belki;
Bildiğim ve bilmediğim birçok biçimde,
Tanrı'nın yardımı benimle.

Beni koruyor şimdi - şu anda,
En çok ihtiyacım olduğunda.
Belki tek bir melek,
Belki kudretli bir semavi orduyla,
Belki sıkıntılarım vasıtasıyla,
Belki yatağa düşüren hastalık;
Bildiğim ve bilmediğim birçok şekilde,
Koruyor beni zarardan ve kederden de.

Güneş batarken,
Seyrederken solan ışıklarını,
Asla şüphe etmeyiz göreceğimizden
Bir günü daha aydınlattığını.
Öyleyse sağlam bir inançla
Bakalım geleceğimize
O ki sözünü geçirir gün doğuşuna ve gün
batışına,
Hep kollayıp bakar hem sana hem de
bana.

-- Annie Johnson Flint, uyarlama

Teselli Bulmak Elinizde

Dünyada, Cennetin iyileştirilemeyeceği
hiçbir keder yoktur.

En karanlık saat şafaktan hemen
öncekidir.

Fırtınanın içinden yürürken
Başını dik tut
Ve korkma karanlıktan.
Fırtınanın sonu altın gibi bir gökyüzü
Ve bir tarla kuşunun gümüş renkli tatlı
türküsü.

Tünelin sonunda bir ışık her zaman
vardır - her zaman!

Tanrı bizi yönlendiriyorsa, karanlıkta asla
tökezlemeyiz.

Büyük ruhların büyük acıları vardır.

Sorunlarınızın varlık sebebi size kuvvet
vermek ve sizi başkalarına kuvvet
vermeniz için donatmaktır.

Dayanma gücü, fayda sağlayarak
kazanılır; ve her kim ki başkalarının
neşesiyle kendi kalp ağrısını iyileştirirse,
en iyisi odur.

Gölgeler içinde yeni ve denenmemiş
bir yol var önümde; Yanımda Yol
Gösterenim, günbegün O'nunla yürür
giderim heryere.

Her yer karanlıksa eğer, başını eğme dik
tut! Korkulu değil inançlı ol.

Tanrı bize asla taşıyabileceğimizden fazla
yük vermez.